

Sygn.akt II Ka 23/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 marca 2019 roku

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Klimas

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Katarzyny Jaśniak Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kole

po rozpoznaniu w dniu 07 marca 2019 roku

sprawy D. M.

oskarżonego z art. 178a § 1 i 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole

z dnia 19 .10. 2018 roku sygn. akt IIK 367/18

I. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze oraz zwalnia go od ponoszenia opłaty za to postępowanie.

Anna Klimas

Sygn. akt II Ka 23/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kole z dnia 19 października 2018 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 367/18 D. M. został skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 kk na karę 8 miesięcy pozbawiania wolności oraz orzeczono środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat i orzeczono świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zarzucając mu rażąca niewspółmierność orzeczonej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zmniejszenie tej kary do 3 miesięcy oraz o zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Jako nietrafny należało ocenić zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu w pkt I zaskarżonego wyroku . Rażąca niewspółmierność kary o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 kpk zachodzić może bowiem jedynie tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności , które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk oraz

zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (patrz wyrok SN z dnia 14.11.1973 roku, III KR 254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51). Nie chodzi zatem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. O rażącej surowości kary wymierzonej oskarżonemu w takim znaczeniu niewątpliwie nie może być mowy, jeśli uwzględni się, że oskarżony w ciągu dnia spożywał alkohol i mimo tego postanowił jechać do swojego miejsca zamieszkania (1,5 km) motorowerem będąc pod wysokim działaniem alkoholu i to w czasie godzin popołudniowych, gdzie natężenie ruchu jest znaczne. Oskarżony nie wyłączył kierunkowskazu co wskazuje na to, że nie był pewnym uczestnikiem ruchu drogowego, głównie za sprawą spożytego alkoholu. Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego , stwierdzić należy, iż nie potwierdził się zarzut nie uwzględnienia dostatecznie okoliczności łagodzących, głównie faktów, że w ostatnim czasie oskarżony starał się zmienić swoje postępowanie, ponadto , że miał trudne dzieciństwo i warunki rodzinne, które nadal mają wpływ na jego problem alkoholowy, a uprzednia karalność dotyczy drobnych występów. Wbrew wywiadowi skarżącego sąd I instancji nadał właściwe znaczenie okolicznościom łagodzącym i słusznie uznał jednak przewagę jakościową okoliczności obciążających. Oskarżony był uprzednio sześciokrotnie karany za drobne ale uciążliwe społecznie przestępstwa i to różnorodnej natury. Nie należy przeceniać trudnej sytuacji rodzinnej oskarżonego ponieważ jest on obecnie osobą dorosłą i sam może kształtować swoje postępowanie i walczyć z problemem alkoholowym , musi wyrazić tylko taką wolę. Sąd odwoławczy w pełni zgadza się z argumentacją sądu I instancji w zakresie wymiaru kary oskarżonemu i wywody sądu I instancji w tym zakresie czyni integralną częścią niniejszego uzasadnienia.

Powyższe wskazuje na to, że apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna i dlatego jasnym stało się orzeczenie jak w wyroku w myśl przepisu art. 437 § 1 kpk.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono zgodnie z przepisem art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk, art. 624 § 1 kpk oraz zgodnie z przepisem art. 626 § 1 kpk. Sąd miał na uwadze sytuację materialną oskarżonego , który pracując dorywczo zarabia około 1500 zł miesięcznie ale nie posiada nikogo na utrzymaniu i tym samym może ponieść wydatki postępowania odwoławczego .

SSO Anna Klimas